

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดนางรอง

วันที่ ๒๐ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการจังหวัดนางรอง		โจทก์
	นายธนพลหรือเทห์	ที่ ๑	
	นายณวนหรือหงวน	ที่ ๒	
	นายจำรัส	ที่ ๓	
	นายระลึกชาติหรือไต้ง	ที่ ๔	
	นายวินัย	ที่ ๕	
	นายศรีหนาจหรือนาจ	ที่ ๖	
	นายสมโภชหรือโภช	ที่ ๗	
	นายเมิ้ม	ที่ ๘	
	นายยง	ที่ ๙	
	นายพินิจหรือพินิช	ที่ ๑๐	
นางเอื้ออารี	ที่ ๑๑	จำเลย	
เรื่อง	ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้		

-๒-

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลากลางคืน หลังเที่ยง ถึงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลากลางคืนก่อนเที่ยงต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสิบเอ็ดร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกันกล่าวคือ จำเลยทั้งสิบเอ็ดร่วมกันมีไม้พะยูนอันมิได้แปรรูปซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. จำนวน ๑๑๐ ท่อน มีปริมาตรรวมทั้งสิ้น ๑.๓๖ ลูกบาศก์เมตรไว้ในครอบครอง โดยไม้ดังกล่าวไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขาย และจำเลยทั้งสิบเอ็ดพิสูจน์ไม่ได้ว่าได้ไม้ดังกล่าวมาโดยชอบด้วยกฎหมาย และจำเลยทั้งสิบเอ็ดร่วมกันมีไม้พะยูนแปรรูปซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. จำนวน ๖๗ เหลี่ยม/ท่อน มีปริมาตรรวม ๐.๘๗ ลูกบาศก์เมตร ที่กฎหมายกำหนดไว้ในเขตควบคุมการแปรรูปไม้ตามประกาศของกระทรวงเกษตร ทั้งนี้โดยจำเลยทั้งสิบเอ็ดไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และไม่มีเหตุอันได้รับการยกเว้นตามกฎหมาย ค่าเสียหายของรัฐคิดเป็นเงิน ๕๘๒,๕๐๐ บาท เหตุเกิดที่ตำบลโนนดินแดงและตำบลลำนางรอง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ เกี่ยวพันกัน ตามวันเวลาดังกล่าวมีผู้ประสงค์สินบนนำจับนำเจ้าพนักงานจับจำเลยทั้งสิบเอ็ดได้พร้อมยึดไม้พะยูนอันมิได้แปรรูปจำนวน ๑๑๐ ท่อน และไม้พะยูนแปรรูปจำนวน ๖๗ เหลี่ยม/ท่อน ที่จำเลยทั้งสิบเอ็ดร่วมกันมีไว้ในครอบครองเป็นความผิด โทศัพท์เคลื่อนที่ ๕ เครื่อง ที่จำเลยทั้งสิบเอ็ดใช้เป็นเครื่องมือเครื่องใช้ติดต่อดสื่อสารระหว่างกันและรถเข็นสองล้อ ๕ คัน ที่จำเลยทั้งสิบเอ็ดใช้เป็นยานพาหนะบรรทุกซ้กลากไม้ดังกล่าวเป็นของกลาง ก่อนคดีนี้เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๓ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ๖ เดือน และปรับ ๕,๐๐๐ บาท

-๓-

โทษจำคุกหรือการลงโทษไว้ ๒ ปี ฐานช่วยเหลือด้วยประการใดๆ เพื่อให้บุคคลต่างด้าวพ้นจากการจับกุม ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๓๗๙/๒๕๕๗ ของศาลจังหวัดสระแก้ว ภายในเวลาที่ศาลรอการลงโทษจำเลยที่ ๓ กลับมากระทำความผิดในคดีนี้อีก ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๗, ๔๗, ๔๘, ๖๙, ๗๓, ๗๔, ๗๕ ทวิ, ๗๕ จัตวา ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒, ๓๓, ๕๘, ๘๓, ๙๑ ตรีของกลาง จำยสินบนนำจับตามกฎหมายและบวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๓๗๙/๒๕๕๗ ของศาลจังหวัดสระแก้ว เข้ากับโทษของจำเลยที่ ๓ ในคดีนี้

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๓ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ ส่วนจำเลยที่ ๗ ถึงที่ ๑๑ ให้การรับสารภาพ ศาลมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ ๗ ถึงที่ ๑๑ เข้ามาเป็นคดีใหม่ภายใน ๗ วัน

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า ก่อนการจับกุมจำเลยทั้งสิบเอ็ด ร้อยตำรวจโทหิรัญ เจ้าพนักงานตำรวจกองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๒๑๕ อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ กับพวกได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีขบวนการติดต่อขอซื้อไม้พะยูนในพื้นที่อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งประกอบด้วยจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ได้ติดต่อเพื่อหานายทุนรับซื้อไม้พะยูนดังกล่าว จึงรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบและร่วมกันวางแผนจับกุมจำเลยดังกล่าวโดยมีร้อยเอกโกศล เจ้าหน้าที่ต่อต้านข่าวกรองทางการทหาร กองทัพอากาศ ๒ เป็นหัวหน้าชุด โดยให้สายลับอ้างตัวเป็น

-๔-

นายทุนค้าไม้พะยูนและติดต่อโทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ ๑ เพื่อขอซื้อไม้พะยูนจากจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๑ ตกลงจะขายไม้พะยูนให้และขอค่าอำนาจความสะดวกในการขนย้ายไม้พะยูนออกนอกพื้นที่เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท และนัดให้จำเลยที่ ๑ เข้ามารับเงินจำนวนดังกล่าว จากนั้นจึงนำธนบัตรฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท ไปลงบันทึกประจำวันไว้ที่สถานีตำรวจภูธรหนองไทร อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ขอเพิ่มเงินค่าอำนาจความสะดวกเป็น ๕๐,๐๐๐ บาท จึงได้นำธนบัตรรัฐบาลไทยฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท ๕๐ ใบ เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท ไปถ่ายสำเนาไว้ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ได้โทรศัพท์ติดต่อกับสายลับอีกครั้งเพื่อขอรับเงินดังกล่าว สายลับและร้อยตำรวจเอก โทศลตกลงนัดหมายให้จำเลยที่ ๑ เข้ามารับเงินดังกล่าวที่พิมานรีสอร์ท (พิมานอินน์) บ้านเรือนไทย หมายเลข ๔ ตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ข้างป้อมน้ำมัน ปตท. ต่อมาขณะที่ ร้อยตำรวจโทหิรัญพร้อมร้อยเอกโทศลกับพวกดักรอโดยนั่งอยู่ในบ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ คอย แอบฟังและแอบดูพฤติการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับสายลับที่นั่งอยู่บริเวณระเบียงบ้านดังกล่าวก็มีจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ เดินมายังจุดนัดพบเพื่อพูดคุยเรื่องการตกลงซื้อขายไม้พะยูน จากนั้นจำเลยที่ ๑ ได้โทรศัพท์ ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ และติดต่อกับจำเลยที่ ๒ เพื่อให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ มารับเงินค่าอำนาจความสะดวก ๕๐,๐๐๐ บาท จากสายลับ จากนั้นจำเลยที่ ๕ ขับรถจักรยานยนต์เข้ามาโดยมีจำเลยที่ ๔ นั่งซ้อนท้ายและมีจำเลยที่ ๒ ขับรถยนต์กระบะเข้ามาพร้อมๆ กันแล้วได้มาพูดคุยกับสายลับเรื่อง ค่าอำนาจความสะดวกในการขนย้ายไม้พะยูน เมื่อตกลงกันได้แล้ว สายลับได้ส่งมอบเงิน

-๕-

๕๐,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๕ รับเงินนั้นและนำไปเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อกันหนาว แขนยาวสีดำด้านล่างซ้ายที่สวมใส่อยู่ในขณะที่จำเลยที่ ๕ ก็ได้พูดขึ้นว่า "ให้เขาไปเถอะการขนย้ายจะได้สะดวก" จากนั้นร้อยเอกโกศลและร้อยตำรวจโทหิรัญกับพวกก็เปิดประตูบ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ ออกมาแสดงตัวเพื่อควบคุมตัวจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และขอตรวจค้น จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ รับว่าตนเอง ทั้งสองคนมารับเงินค่าอำนวยความสะดวกและตกลงซื้อขายไม้พะยูนจริง จำเลยที่ ๓ ยอมรับว่า จำเลยที่ ๑ ได้จ้างให้ตนเองขับรถมาส่งเพื่อตกลงซื้อขายไม้พะยูนโดยจะได้ค่าจ้าง ๒,๐๐๐ บาท เมื่อ สอบถามจำเลยที่ ๒ ถึงไม้พะยูนที่จะนำมาขายแล้วจำเลยที่ ๒ ได้โทรศัพท์ติดต่อกับเลยที่ ๖ ให้มารับ สายลับพร้อมร้อยตำรวจโทหิรัญและพวกซึ่งซ่อนตัวอยู่ในรถตู้สีขาวไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนซึ่งเป็นรถที่จะใช้ขนไม้พะยูนและสั่งให้จำเลยที่ ๖ มารอรับรถตู้ที่จะไปขนไม้พะยูนที่หน้าโรงเรียนป่าไม้สหกรณ์ ซึ่ง จำเลยที่ ๖ ตกลงมารับรถตู้ที่หน้าโรงเรียนดังกล่าวพาไปยังจุดที่ไม้พะยูนกองอยู่ซึ่งอยู่บริเวณท้าย หมู่บ้านหนองบอน หมู่ที่ ๘ ตำบลลานางรอง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ด้านทิศตะวันตกก็ เห็นว่ามีบุคคลอยู่บริเวณดังกล่าวนั้นประมาณ ๑๐ คน ต่างพากันวิ่งหลบหนีไปได้รวมทั้งจำเลยที่ ๖ ด้วย สามารถจับกุมได้ ๔ คน คือ จำเลยที่ ๘ ถึงที่ ๑๑ ยืนอยู่บริเวณกองไม้พะยูน จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้ ตรวจยึดไม้พะยูน ๑๕๒ ท่อน รถเข็น ๕ คัน โดยรถเข็นทั้งห้าคันจะมีไม้พะยูนบรรจุอยู่แล้วบางส่วน และไม้พะยูนบางส่วนกองอยู่ที่พื้นดิน เจ้าหน้าที่จึงควบคุมตัวจำเลยที่ ๘ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ รวม ๙ คน ไปที่สถานีตำรวจภูธรโนนดินแดง ต่อมาในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลา

-๖-

ประมาณ ๓ นาฬิกา มีโทรศัพท์ถึงจำเลยที่ ๒ เมื่อจำเลยที่ ๒ รับโทรศัพท์ดังกล่าวแล้วแจ้งว่า จำเลยที่ ๖ โทรศัพท์เข้ามาและมีจำเลยที่ ๗ ไปรอตตนเองที่บ้านพักของจำเลยที่ ๒ เพื่อจะพาไปเอาไม้ที่จะขายให้อีกกองหนึ่งทางทิศใต้บ้านคลองหิน หมู่ที่ ๔ ตำบลลานางรอง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ กองอยู่ริมป่ายูคาลิปตัส เจ้าหน้าที่จึงพาจำเลยที่ ๒ นั่งรถยนต์กระบะของจำเลยที่ ๒ โดยมีเจ้าหน้าที่เป็นคนขับไปที่บ้านจำเลยที่ ๒ เมื่อไปถึงบ้านจำเลยที่ ๒ จึงพบว่ามีชาย ๒ คน ขับรถจักรยานยนต์เข้ามาที่บ้านของจำเลยที่ ๒ ในลักษณะไล่เลี่ยกัน เจ้าหน้าที่จึงแสดงตัวและควบคุมตัวบุคคลทั้งสองไว้ขอตรวจค้นและยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ได้จากบุคคลทั้งสองซึ่งก็คือจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ จากการตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๒ กับของจำเลยที่ ๖ เห็นว่ามีการติดต่อถึงกันอยู่และยอมรับว่าพวกตนมารอขนไม้พะยุงขึ้นรถที่จะขายให้จำเลยที่ ๒ พร้อมพา ร้อยตำรวจโทหิรัญกับพวกไปตรวจยึดไม้พะยุงซึ่งอยู่ห่างจากบ้านจำเลยที่ ๒ ประมาณ ๑ กิโลเมตร เมื่อไปถึงก็พบกองไม้พะยุงจำนวน ๒๕ ท่อน/เหลี่ยม ในป่ายูคาลิปตัสทิศใต้ของบ้านคลองหินจึงตรวจยึดเป็นของกลาง จากนั้นได้พาจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ มาที่สถานีตำรวจภูธรโนนดินแดง เมื่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรวบรวมพยานหลักฐานทั้งหมดแล้วสรุปความสัมพันธ์ของจำเลยทั้งสี่บเอ็ดว่ามีความเกี่ยวพันกันในการร่วมกันค้าไม้พะยุงในลักษณะเป็นขบวนการ จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาว่าร่วมกันมีไม้หวงห้ามแปรรูป (ไม้พะยุง) ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้าม (ไม้พะยุง) อันยังมีได้แปรรูปโดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขาย จำเลยทั้งสี่บเอ็ด

-๗-

ให้การรับสารภาพตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๓ ชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหา เดิมแก่จำเลยทั้งสิบเอ็ด จำเลยที่ ๒ ให้การรับสารภาพส่วนจำเลยนอกนั้นให้การปฏิเสธตามบันทึก คำให้การเอกสารหมาย จ.๒๕ ถึง จ.๓๕

จำเลยที่ ๑ นำสืบว่า ในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๑๖ นาฬิกา มีนายทุนโทรศัพท์มาหาจำเลยที่ ๑ ชักชวนไปพบพูดคุยกัน จำเลยที่ ๑ จึงโทรศัพท์ถึงจำเลยที่ ๓ ให้ มาหาที่บ้านเพื่อให้พาจำเลยที่ ๑ ไปธุระโดยจะให้ค่าจ้างเป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท จากนั้นจำเลยที่ ๓ ได้มาหาจำเลยที่ ๑ แล้วก็ขับรถพากันไปที่ปั้มน้ำมัน ปตท. อำเภอโนนดินแดง ถึงเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ รอนายทุนอยู่จนเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา นายทุนโทรศัพท์แจ้งว่าอยู่ที่ พิมานรีสอร์ต อยู่ติดกับปั้มน้ำมันดังกล่าว จำเลยที่ ๓ ก็ขับรถยนต์กระบะพาจำเลยที่ ๑ มาที่พิมาน รีสอร์ตพบกับนายทุนที่บริเวณบ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ เมื่อจำเลยที่ ๑ พุดคุยกับนายทุนแล้วก็มีชาย ๓ คน พร้อมอาวุธปืนจี้บังคับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ให้เข้าไปในบ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ แล้วก็ถูกทำร้ายและถูกควบคุมตัวอยู่ในห้องดังกล่าวระยะหนึ่ง จากนั้นจำเลยที่ ๑ ถูกเรียกออกไปนอกห้องเพียง คนเดียวและเจ้าหน้าที่ให้จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ถึงจำเลยที่ ๒ บอกให้จำเลยที่ ๒ มาหาที่พิมานรีสอร์ต ต่อมาเจ้าหน้าที่บังคับให้จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์แจ้งให้จำเลยที่ ๔ มาพูดคุยกันที่พิมานรีสอร์ต จนเวลา ผ่านไปประมาณ ๑๕ นาที จำเลยที่ ๔ ก็นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่มีจำเลยที่ ๕ เป็นคนขับเข้ามา ที่พิมานรีสอร์ต เมื่อจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ มาถึงได้ประมาณ ๕ นาที จำเลยที่ ๒ ก็ขับรถยนต์กระบะ

-๘-

มาถึงบริเวณดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ถูกควบคุมจนเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ ก็ถูกแยกตัวไป จากนั้นก็ถูกพานั่งรถยนต์กระบะมาที่สถานีตำรวจภูธรโนนดินแดงและก็มีบุคคลที่ถูกจับกุมเกี่ยวเนื่องกันอยู่ก่อนแล้วอีก ๖ คน รวมเป็น ๑๑ คน จากนั้นจึงถูกแจ้งข้อกล่าวหา มีการจัดทำบันทึกการจับกุมตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๓ ในชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๒๕

จำเลยที่ ๒ นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ ได้รับโทรศัพท์จากจำเลยที่ ๑ ให้ไปพบที่พิมานรีสอร์ท อําเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ จำเลยที่ ๒ ไปยังที่นัดหมายเวลาประมาณ ๒๐ นาฬิกา เห็นจำเลยที่ ๕ ขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยที่ ๔ เข้ามาในรีสอร์ทด้วย จากนั้นจำเลยที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๕ ก็ถูกเจ้าหน้าที่เข้าจับกุมตัว ไปควบคุมตัวที่บ้านพักเรือนไทยหมายเลข ๔ เห็นจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ อยู่ในห้องดังกล่าวแล้ว เมื่ออยู่ในห้องดังกล่าวประมาณ ๕ นาที เจ้าหน้าที่ได้พาตัวจำเลยที่ ๒ แยกออกจากห้องดังกล่าวมาที่บ้านเรือนไทยหมายเลข ๓ และถามหาไม้ จำเลยที่ ๒ ถามว่าไม้อะไรและแจ้งว่าไม่ทราบเรื่องไม้ ก็ถูกทำร้ายถูกเตะที่คาง ๑ ครั้งจนหมดสติไป เมื่อฟื้นขึ้นมาจำเลยที่ ๒ ก็ถูกเจ้าหน้าที่บังคับให้หาไม้และให้โทรศัพท์หาบุคคลที่มีไม้ จำเลยที่ ๒ คิดได้เพียงคนเดียวจึงโทรศัพท์ถึงจำเลยที่ ๖ ซึ่งเป็นคนหมู่บ้านเดียวกัน สอบถามเรื่องไม้ จำเลยที่ ๖ แจ้งว่ามีไม้อยู่ที่บ้านหนองบอน เจ้าหน้าที่จึงให้จำเลยที่ ๒ แจ้งให้จำเลยที่ ๖ ให้มานำทางรถยนต์ตู้เพื่อจะมาพาารถไปชนไม้จำเลยที่ ๒ จำเป็นต้องทำตามเนื่องจากถูกทำร้าย

-๙-

เวลาผ่านไปประมาณ ๕ นาที ก็มีคนขับรถจักรยานยนต์มาจอดบริเวณหน้ารถยนต์ตู้ แต่บุคคลดังกล่าว
นั้นไม่ใช่จำเลยที่ ๖ จากนั้นคนขับรถจักรยานยนต์ได้ขับนำหน้ารถยนต์ตู้ไป ส่วนจำเลยที่ ๒ ถูกพา
กลับไปพิมานรีสอร์ท บ้านเรือนไทยหมายเลข ๓ จากนั้นเวลาประมาณ ๓ นาฬิกา ของวันที่ ๒๕
ธันวาคม ๒๕๕๘ เจ้าหน้าที่แจ้งจำเลยที่ ๒ ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจับไม้ที่หนองบอนได้แล้วและให้
จำเลย ที่ ๒ พาไปเอาไม้ที่บ้านคลองหิน และให้จำเลยที่ ๒ โทรศัพทถึงจำเลยที่ ๖ โดยเจ้าหน้าที่
บังคับให้แจ้งในลักษณะว่าให้จำเลยที่ ๖ มารับเงินที่บ้านของจำเลยที่ ๒ ซึ่งอยู่ห่างจากพิมานรีสอร์ท
ประมาณ ๑๒ กิโลเมตร จำเลยที่ ๒ จึงปฏิบัติตาม จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้พาจำเลยที่ ๒ มาที่บ้าน
ดังกล่าว จนเวลาประมาณ ๓ นาฬิกา เมื่อมาถึงแล้วจำเลยที่ ๒ ถูกควบคุมตัวอยู่ในรถคันดังกล่าว
ประมาณ ๑๐ นาที ก็ได้ยินว่ามีคนขับรถจักรยานยนต์เข้ามาในบ้านของจำเลยที่ ๒ โละเสียกัน ๒ คัน
โดยจำเลยที่ ๒ ไม่ทราบว่าเป็นบุคคลที่ขับรถจักรยานยนต์มา ๒ คันนี้เป็นบุคคลใด จากนั้นจำเลยที่ ๒ ก็
ถูกพามาที่พิมานรีสอร์ท จนกระทั่งเวลาประมาณ ๕ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ จึงถูกให้ไปอยู่ร่วมกับบุคคล
อื่นอีก ๔ คน ในรีสอร์ทดังกล่าว รวมแล้วมีบุคคลที่ถูกควบคุมตัวในบ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ ในช่วงนี้
๕ คน จากนั้นก็ถูกพาไปที่สถานีตำรวจภูธรโนนดินแดง เมื่อมาถึงจึงเห็นว่าจำเลยที่ ๖ ถูกควบคุมตัวไว้
กับบุคคลอื่นอีก ๖ คน ในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๑๓ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ กับพวก
ทั้งสิบเอ็ดคนอยู่ในห้องรวมกัน จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้นำเอกสารโดยไม่ได้อ่านข้อความให้ฟังและไม่ได้
ให้อ่านเองแล้วให้แต่ละคนมาลงลายมือชื่อ จำเลยที่ ๒ จึงลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าว ในชั้น

-๑๐-

สอบสวนจำเลยที่ ๒ ให้การปฏิเสธตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๒๖ จำเลยที่ ๒ ไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดในคดีนี้

จำเลยที่ ๓ นำสืบว่า ในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๑๖ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ให้จำเลยที่ ๓ เดินทางมาหาเพื่อให้พาจำเลยที่ ๑ ไปทำธุระที่อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยจำเลยที่ ๑ ตกลงค่าจ้างให้แก่จำเลยที่ ๓ เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๓ ขับรถยนต์กระบะของตนเองมาส่งจำเลยที่ ๑ ที่ปั้มน้ำมัน ปตท.ของอำเภอโนนดินแดง เมื่อมาถึงปั้มน้ำมันดังกล่าว ก็จอดรถจนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ ลงจากรถไปที่ร้านเซเว่นอีเลฟเว่นที่อยู่ในปั้มน้ำมันดังกล่าวบอกว่าจะไปซื้อบุหรี เมื่อซื้อบุหรีเสร็จแล้วจำเลยที่ ๑ ก็มานั่งคู่กับจำเลยที่ ๓ และแจ้งให้จำเลยที่ ๓ ขับรถไปที่พิมานรีสอร์ทซึ่งอยู่ติดกับปั้มน้ำมันดังกล่าว เมื่อมาถึงพิมานรีสอร์ทประมาณ ๑๙ นาฬิกา และจอดรถหน้าบ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ แล้วจำเลยที่ ๑ ก็ลงจากรถ จำเลยที่ ๓ ลงรถเดินตามจำเลยที่ ๑ ไป จากนั้นก็มีชาย ๓ คน มีอาวุธปืนประจำตัวแล้วนำมาจ่อขมับของจำเลยที่ ๓ และบังคับให้เข้าไปในบ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ แล้วจำเลยที่ ๓ ก็ถูกควบคุมตัวในห้องดังกล่าวโดยไม่ทราบว่าจะถูกควบคุมตัวในข้อหาใด จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ถูกควบคุมตัวในห้องดังกล่าวประมาณ ๒ ชั่วโมง จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา ก็มีชายอีก ๒ คน มาทราบภายหลังว่าเป็นจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ถูกนำตัวเข้ามาในห้องดังกล่าว และเวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา ก็มีชายอีกคนหนึ่งถูกนำเข้ามาในห้องดังกล่าวมาทราบภายหลังว่าเป็นจำเลยที่ ๒ และเห็นว่าจำเลยที่ ๒ ถูกเตะจนหมดสติไป เมื่อ

-๑๑-

ฟื้นขึ้นมา ก็ถูกนำตัวออกไป ต่อมาในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ จำเลยที่ ๓ กับจำเลยอื่นรวม ๔ คน ก็ถูกพาตัวมาที่ห้องสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรโนนดินแดง และเห็นว่ามิบุคคลอื่นถูกควบคุมตัว เกี่ยวกับคดีนี้อีก ๗ คน รวมเป็น ๑๑ คน ขึ้นจับกุมถูกแจ้งข้อหาในลักษณะว่า มีไม้พะยุงไว้ในความครอบครอง จำเลยที่ ๓ ให้การปฏิเสธ ในชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๓ ถูกแจ้งข้อหาตามฟ้องจึงปฏิเสธ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๒๗

จำเลยที่ ๔ นำสืบว่า ในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกา นั่งทานอาหารกับจำเลยที่ ๕ ได้รับโทรศัพท์ไม่ทราบว่าเป็นใครแจ้งว่ามีเรื่องจะคุยด้วยนัดพบกันที่ พิมานรีสอร์ท จึงให้จำเลยที่ ๕ ขับรถจักรยานยนต์ไปส่งโดยจำเลยที่ ๔ นั่งซ้อนท้ายไปที่พิมานรีสอร์ท ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับร้านอาหารดังกล่าว เมื่อไปถึงกำลังจะลงจากรถก็พบชาย ๒ คน จึงไปสอบถามว่าใคร โทรศัพท์ถึงคนชื่อโต้ง โดยจำเลยที่ ๔ ยังไม่ได้รับคำตอบก็มีชาย ๖ คน แต่งเครื่องแบบทหาร ๓ คน และไม่แต่งเครื่องแบบทหารอีก ๓ คน ใช้ปืนจี้และได้นำจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ เข้าไปในบ้านเรือนไทย หมายเลข ๔ โดยเจ้าหน้าที่นำจำเลยที่ ๑ เข้ามาด้วย แล้วก็เห็นว่ามีจำเลยที่ ๒ ขับรถยนต์กระบะ เข้ามาก็ถูกควบคุมตัวเช่นกัน เมื่อเข้าไปในห้องดังกล่าวจึงเห็นว่ามีจำเลยที่ ๓ ถูกควบคุมตัวอยู่ก่อน แล้วรวมเป็น ๕ คน เมื่อจำเลยที่ ๔ เข้าไปในห้องดังกล่าวแล้วเจ้าหน้าที่สั่งให้ถอดเสื้อแขนยาวตัวนอก ออกและให้เอาเสื้อนั้นไปวางไว้ที่เตียงในห้อง แล้วให้จำเลยที่ ๔ ยกมือหันหน้าเข้าผนังห้อง แล้วเจ้าหน้าที่ตรวจค้นร่างกายนำโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๔ ไป และนำเงินในกระเป๋าไปด้วย

-๑๒-

เวลาผ่านไปประมาณ ๑๐ นาที เจ้าหน้าที่สั่งให้จำเลยที่ ๔ หันหน้าออกมาแล้วให้นำเสื้อแขนยาวที่ ถอดไว้ให้กลับมาสวมใส่ใหม่แล้วเจ้าหน้าที่ให้จำเลยที่ ๔ ล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อดังกล่าวแล้วให้ ล้วงเงินที่อยู่ในกระเป๋าออกมา จำเลยที่ ๔ ไม่ทราบมีเงินมาอยู่ในกระเป๋าได้อย่างไร จำนวนเท่าใด แล้วเจ้าหน้าที่สั่งให้ดึงเงินออกมา จากนั้นนำธนบัตรตัวจริงเทียบกับสำเนาธนบัตรแล้วให้จำเลยที่ ๔ ซึ่ ตามภาพถ่ายหมาย จ.๘ แผ่นแรกภาพที่ ๒ ต่อมาก็ถูกควบคุมตัวมาที่สถานีตำรวจภูธรโนนดินแดงรวม ๑๑ คน เจ้าหน้าที่นำเอกสารมาฉบับหนึ่งให้ลงลายมือชื่อโดยไม่ได้อ่านให้ฟังและไม่ได้อ่านเองจึง ลงลายมือชื่อไป ขึ้นสอบสวนเมื่อถูกแจ้งข้อหาในลักษณะร่วมกันมีไม้พะยุงไว้ในครอบครองจึงให้การ ปฏิเสธ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๒๘

จำเลยที่ ๕ นำสืบว่าในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๑๙ นาฬิกา จำเลย ที่ ๕ รับประทานอาหารกับจำเลยที่ ๔ จากนั้นจำเลยที่ ๔ ได้วานให้จำเลยที่ ๕ ขับรถจักรยานยนต์ไป ส่งที่พิมานรีสอร์ทจึงขับรถจักรยานยนต์ไปโดยมีจำเลยที่ ๔ นั่งซ้อนท้ายไปถึงรีสอร์ทดังกล่าวเวลา ประมาณ ๑๙ นาฬิกา ซึ่งเห็นว่าในช่วงนั้นมีคนอยู่เพียงห้องเดียวและมีคนนั่งคุยกันอยู่ ๒ คน เมื่อ จอดรถจักรยานยนต์และจำเลยที่ ๔ ลงจากรถกำลังเดินไปหาชายคนดังกล่าวก็มีเจ้าหน้าที่กรูเข้ามา ควบคุมตัวทั้งจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยไม่ทราบว่าถูกควบคุมตัวด้วยเรื่องใด จำเลยที่ ๕ ไม่ได้พูดว่า "ให้เงินเขาไปเถอะเพื่อการขนย้ายสะดวก" เกี่ยวกับไม้พะยุงที่ตรวจยึดได้ในคดีนี้ จำเลยที่ ๕

-๑๓-

ไม่เกี่ยวข้องกับด้วย จำเลยที่ ๕ ไม่ได้ลงลายมือชื่อในบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๓ และจำเลยที่ ๕ ให้การปฏิเสธในชั้นพนักงานสอบสวน ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๒๙

จำเลยที่ ๖ นำสืบว่า ในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๒๒ นาฬิกา มีจำเลยที่ ๒ โทรศัพท์ถึงจำเลยที่ ๖ แจ้งให้ช่วยหาไม้พะยุงให้ จนกระทั่งวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๒ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ โทรศัพท์ถึงจำเลยที่ ๖ อีก แจ้งว่าให้ไปพูดคุยกับจำเลยที่ ๒ ที่บ้านของจำเลยที่ ๒ ซึ่งห่างจากบ้านของจำเลยที่ ๖ ประมาณ ๓๐๐ เมตรถึง ๔๐๐ เมตร จึงขับรถจักรยานยนต์ไปหาจำเลยที่ ๒ ก็เห็นรถยนต์กระบะของจำเลยที่ ๒ จอดอยู่ที่บ้านของจำเลยที่ ๒ เมื่อจอดรถจักรยานยนต์แล้วก็มีชายประมาณ ๔ ถึง ๕ คน รุมจับตัวจำเลยที่ ๖ และเห็นว่าจำเลยที่ ๗ ถูกจับกุมตัวได้อยู่ก่อนแล้ว จากนั้นจำเลยที่ ๖ จึงถูกทำร้ายด้วยการถูกตีเขาและถูกยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่พร้อมกระเป๋าสตางค์ แล้วเจ้าหน้าที่ถามหาไม้พะยุง จำเลยที่ ๖ ตอบว่าไม่มี จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้ใช้เสื้อของจำเลยที่ ๗ ซึ่งถอดออกแล้วนำมามัดปิดตาของจำเลยที่ ๗ แล้วพาจำเลยที่ ๗ ออกไป จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้ถอดเสื้อแขนยาวของจำเลยที่ ๖ ออกแล้วนำมาผูกปิดตา แล้วพาจำเลยที่ ๖ ออกไปนั่งรถยนต์กระบะอีกคันหนึ่งของเจ้าหน้าที่ เมื่อรถจอดจำเลยที่ ๖ ก็เห็นจำเลยที่ ๗ ยืนอยู่ข้างกองไม้ที่บ้านคลองหินดังกล่าวแล้ว กองอยู่บนลานปูนติดป้ายศาลิปตีสห่างจากบ้านจำเลยที่ ๒ ประมาณ ๑ กิโลเมตร จำเลยที่ ๖ ไม่ทราบว่ากองไม้ดังกล่าวเป็นของใคร จำเลยที่ ๖ ลงลายมือชื่อรับ

-๑๔-

สารภาพในบันทึกการจับกุม เอกสารหมาย จ.๓ เพราะความไม่เข้าใจ ชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๒ ให้การปฏิเสธ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๓๐

พิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์และจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๒ แล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความนำสืบรับกันฟังได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๒ ถูกจับกุมตัวและถูกแจ้งข้อกล่าวหาว่าร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันมิได้แปรรูปโดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขายโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และร่วมกันมีไม้พะยูนแปรรูปไม่ว่าจำนวนเท่าใดไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีการทำบันทึกการจับกุมไว้ตามเอกสารหมาย จ.๓ ในชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๒ ถูกแจ้งข้อหาเดิมจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๒ ได้ให้การไว้ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย จ.๒๕ ถึง จ.๓๐ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๒ กระทำความผิดตามฟ้องโจทก์หรือไม่ โจทก์มีร้อยตำรวจโทหิรัญ และดาบตำรวจสุวิทย์ เบิกความสรุปสาระสำคัญได้ว่า ก่อนการจับกุมจำเลยในคดีนี้ร้อยตำรวจโทหิรัญเจ้าพนักงานตำรวจกองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๒๑๕ อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ กับพวกได้รับแจ้งจากสายลับว่ามีขบวนการติดต่อขอซื้อไม้พะยูนในพื้นที่อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งประกอบด้วยจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ได้ติดต่อเพื่อหานายทุนรับซื้อไม้พะยูนดังกล่าวจึงรายงาน ให้ผู้บังคับบัญชาทราบและร่วมกันวางแผนจับกุมจำเลยที่หน่วยเฉพาะกิจกรมทหารพรานที่ ๒๖ อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยมีร้อยเอกโกศล เจ้าหน้าที่ต่อต้านข่าวกรอง ทหาร ทหาร กองทัพภาค ๒ เป็น

-๑๕-

หัวหน้าชุด ให้สายลับอ้างตัวเป็นนายทุนค้าไม้พะยูนและติดต่อโทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ ๑ ที่หมายเลข
โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๘๓๑๔ ๙๕๗๒ เพื่อขอซื้อไม้พะยูนจากจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๑ ตกลงจะขาย
ไม้พะยูนให้และขอค่าอำนวยความสะดวกในการขนย้ายไม้พะยูนออกนอกพื้นที่เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท
อ้างว่าจะนำไปมอบให้กับเจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ ๑
ชื่อสารวัตรชาติซึ่งรับราชการอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรโนนดินแดง ให้จำเลยที่ ๑ เข้ามารับเงินจำนวน
ดังกล่าวแล้วให้พาไปตรวจสอบไม้ที่จะขาย จากนั้นจึงนำธนบัตรฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน
๔๐ ฉบับ เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท ไปลงบันทึกประจำวันไว้ที่สถานีตำรวจภูธรหนองไทร อำเภอนางรอง
จังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา ตามสำเนารายงานประจำวัน
เอกสารหมาย จ.๖ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ขอเพิ่มเงินค่าอำนวยความสะดวกเป็น ๕๐,๐๐๐ บาท จึงได้นำ
ธนบัตรรัฐบาลไทยฉบับละ ๑,๐๐๐ บาทจำนวน ๕๐ ฉบับ เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท ไปถ่ายสำเนา
เอกสารไว้ ตามสำเนาธนบัตรเอกสารหมาย จ.๑๐ ต่อมาในเวลา ๑๙ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ ได้โทรศัพท์
ติดต่อกับสายลับอีกครั้งเพื่อขอรับเงินดังกล่าว สายลับและร้อยตำรวจโทหิรัญตกลองนัดหมายให้
จำเลยที่ ๑ เข้ามารับเงินดังกล่าวที่พิมานรีสอร์ต (พิมานอินน์) บ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ ตำบล
โนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ซ่างปี่ม้ามัน ปตท. จนกระทั่งเวลาประมาณ
๒๐ นาฬิกา ขณะที่ร้อยตำรวจโทหิรัญและร้อยเอกโกศลกับพวกดักรออยู่ในบ้านเรือนไทยหมายเลข ๔
คอยแอบฟังและดูพฤติการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับสายลับที่นั้งอยู่บริเวณระเบียงบ้านดังกล่าว ต่อมาจำเลย

-๑๖-

ที่ ๑ และที่ ๓ เดินมายังจุดนัดพบเพื่อพูดคุยเรื่องการตกลงซื้อขายไม้พะยูน จากนั้นจำเลยที่ ๑ ได้โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ ๔ และที่ ๒ เพื่อให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ มารับเงินค่าอำนาจความสะดวก ๕๐,๐๐๐ บาทจากสายลับ จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา จำเลยที่ ๕ ขับรถจักรยานยนต์เข้ามามีจำเลยที่ ๔ นั่งซ้อนท้ายและมีจำเลยที่ ๒ ขับรถยนต์กระบะเข้ามาพร้อมๆ กันแล้วได้มาพูดคุยกับสายลับเรื่องค่าอำนาจความสะดวกในการขนย้ายไม้พะยูน เมื่อตกลงกันได้แล้ว สายลับได้ส่งมอบเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยที่ ๔ แล้วจำเลยที่ ๔ รับเงินนั้นและนำไปเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อกันหนาวแขนยาวสีดำด้านข้างซ้ายที่สวมใส่อยู่ในขณะที่จำเลยที่ ๕ ก็ได้พูดขึ้นว่า "ให้เขาไปเถอะ การขนย้ายจะได้สะดวก" จากนั้นร้อยเอกโกศลและร้อยตำรวจโทหิรัญกับพวกก็เปิดประตูบ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ ออกมาแสดงตัวเพื่อควบคุมตัวจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ และขอตรวจค้น ผลการตรวจค้นพบโทรศัพท์เคลื่อนที่ในมือข้างซ้ายของจำเลยที่ ๒ พบธนบัตร ๕๐,๐๐๐ บาท จากกระเป๋าเสื้อกันหนาวแขนยาวสีดำด้านข้างซ้ายของจำเลยที่ ๔ รวมทั้งพบโทรศัพท์เคลื่อนที่ในกระเป๋าเสื้อกันหนาวอีกข้างหนึ่งของจำเลยที่ ๔ จากการตรวจสอบธนบัตรดังกล่าวกับหมายเลขสำเนาธนบัตรที่ถ่ายเอกสารไว้ก็ถูกต้องตรงกัน จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ รับว่าตนเองทั้งสองคนมารับเงินค่าอำนาจความสะดวกและตกลงซื้อขายไม้พะยูนจริง จำเลยที่ ๓ ยอมรับว่าจำเลยที่ ๑ ได้จ้างให้ตนเองขับรถมาส่งเพื่อตกลงซื้อขายไม้พะยูนโดยจะได้ค่าจ้าง ๒,๐๐๐ บาท เมื่อสอบถามจำเลยที่ ๒ ถึงไม้พะยูนที่จะนำมาขายแล้วจำเลยที่ ๒ ได้โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ ๖ ให้มารับสายลับพร้อมร้อยตำรวจโทหิรัญและพวกซึ่ง

-๑๗-

ชอนตัวอยู่ในรถตู้สีขาวไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนเป็นรถที่จะใช้ชนไม้พะยุงและสั่งให้จำเลยที่ ๖ มารอรับรถตู้ที่จะไปชนไม้พะยุงที่หน้าโรงเรียนป่าไม้สหกรณ์ เมื่อรถตู้ไปจอดยังจุดนัดหมายแล้วพบจำเลยที่ ๖ ขับรถจักรยานยนต์มานำรถตู้ดังกล่าวเดินทางไปยังจุดที่ไม้พะยุงกองอยู่ซึ่งอยู่บริเวณท้ายหมู่บ้านหนองบอน หมู่ที่ ๘ ตำบลลำนางรอง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ด้านทิศตะวันตก เมื่อรถตู้ไปถึงบริเวณดังกล่าวเป็นทางสาธารณะจำเลยที่ ๖ ขับรถจักรยานยนต์หนีไป และเห็นว่ามีบุคคลอยู่บริเวณดังกล่าวประมาณ ๑๐ คน เมื่อเห็นว่ามีเจ้าหน้าที่มาบุคคลเหล่านั้นก็หลบหนีไปสามารถจับกุมได้ ๔ คน คือจำเลยที่ ๘ ถึงที่ ๑๑ ยืนอยู่บริเวณกองไม้พะยุง และไม้พะยุงบางส่วนยังบรรทุกอยู่บนรถเข็นสองล้อ จากการตรวจค้นบุคคลทั้งสี่ดังกล่าวไม่พบสิ่งของผิดกฎหมายและรับว่าจำเลยที่ ๖ สั่งให้บุคคลทั้งสี่นำไม้พะยุงมาที่บริเวณดังกล่าวเพื่อรอขึ้นรถตู้สีขาวและยอมรับว่าไม้พะยุงดังกล่าวเป็นของพวกเขา จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้ตรวจยึดไม้พะยุง ๑๕๒ ท่อน รถเข็น ๕ คัน โดยรถเข็นทั้งห้าคันจะมีไม้พะยุงบรรทุกอยู่แล้วบางส่วน และไม้พะยุงบางส่วนกองอยู่ที่พื้นดิน เจ้าหน้าที่จึงควบคุมตัวจำเลยที่ ๘ ถึงที่ ๑๑ และจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ รวม ๙ คน ไปที่สถานีตำรวจภูธรโนนดินแดง ต่อมาในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๓ นาฬิกา มีโทรศัพท์ถึงจำเลยที่ ๒ เมื่อจำเลยที่ ๒ รับโทรศัพท์ดังกล่าวแล้วแจ้งว่าจำเลยที่ ๖ โทรศัพท์เข้ามาและมีจำเลยที่ ๗ ไปรอตตนเองที่บ้านพักของจำเลยที่ ๒ เพื่อจะพาไปเอาไม้ที่จะขายให้อีกกองหนึ่งทางทิศใต้บ้านคลองหิน หมู่ที่ ๔ ตำบลลำนางรอง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ กองอยู่ริมป่ายูคาลิปตัส เจ้าหน้าที่จึงพาจำเลยที่ ๒ นั่งรถยนต์กระบะของ

จำเลยที่ ๒ โดยมีเจ้าหน้าที่เป็นคนขับไปที่บ้านจำเลยที่ ๒ พร้อมเจ้าหน้าที่อีก ๖ คน เมื่อไปถึงบ้านจำเลยที่ ๒ จึงพบว่ามิชาย ๒ คน ขับรถจักรยานยนต์เข้ามาที่บ้านของจำเลยที่ ๒ ในลักษณะไล่เลี่ยกัน เจ้าหน้าที่จึงแสดงตัวและควบคุมตัวบุคคลทั้งสองไว้ขอตรวจค้นและยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ได้จากบุคคลทั้งสองซึ่งก็คือจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ จากการตรวจสอบหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ ๒ กับของจำเลยที่ ๖ เห็นว่ามีติดต่อกันอยู่และยอมรับว่าพวกตนมารอชนไม้พะยุงขึ้นรถที่จะขายให้จำเลยที่ ๒ พร้อมพาร้อยตำรวจโทหิรัญกับพวกไปตรวจยึดไม้พะยุงซึ่งอยู่ห่างจากบ้านจำเลยที่ ๒ ประมาณ ๑ กิโลเมตร เมื่อไปถึงก็พบกองไม้พะยุง ๒๕ ท่อน/เหลี่ยม ในป่ายุคาลิปตัสทิศใต้ของบ้านคลองหินจึงตรวจยึดเป็นของกลาง จากนั้นได้พาจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ มาที่สถานีตำรวจภูธรโนนดินแดง เมื่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรวบรวมพยานหลักฐานทั้งหมดแล้วสรุปความสัมพันธ์ของจำเลยทั้งสิบเอ็ดได้ว่า จำเลยที่ ๑ เป็นนายหน้าและเป็นผู้ติดต่อประสานงานกับจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ โดยจำเลยที่ ๑ ทำตัวเป็นนายทุนเพื่อหาซื้อไม้พะยุงและจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ติดต่อหานายทุนเพื่อซื้อไม้พะยุง จำเลยที่ ๒ เป็นผู้อำนวยการความสะดวกตามเส้นทางเพื่อนำไม้ออกนอกพื้นที่รวมทั้งเป็นผู้สั่งการให้จำเลยที่ ๖ รวบรวมไม้เพื่อขายให้แก่รายทุน จำเลยที่ ๓ เป็นคนขับรถยนต์รับจ้างให้จำเลยที่ ๑ เพื่อมาส่งจำเลยที่ ๑ ในการซื้อไม้พะยุงแล้วจำเลยที่ ๓ ได้ค่าจ้างจากจำเลยที่ ๑ เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๔ เป็นนายหน้าและเป็นผู้อำนวยความสะดวกตามเส้นทางในการนำไม้ออกนอกพื้นที่ จำเลยที่ ๕ เป็นคนขับรถจักรยานยนต์มาส่งจำเลยที่ ๔ เพื่อติดต่อขอรับเงินค่าอำนวยความสะดวก ๕๐,๐๐๐ บาท

-๑๙-

โดยมาส่งจำเลยที่ ๔ ที่พิมานรีสอร์ท แล้วจำเลยที่ ๕ พุดคุยกับสายลับในลักษณะว่าให้สายลับยอมให้เงินอำนวยความสะดวกเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท แก่จำเลยที่ ๔ เพื่อจะได้รับความสะดวกในการขนไม้จำเลยที่ ๖ เป็นนายหน้าในหมู่บ้านคลองหินและเป็นคนสั่งการให้กลุ่มผู้ค้าไม้ซึ่งเป็นชาวบ้านหมู่บ้านหนองบอนไปตัดไม้พะยุงแล้วให้นำมาเก็บรวบรวมไว้เพื่อจะนำส่งขายต่อไป จำเลยที่ ๗ ก็เป็นนายหน้าในหมู่บ้านคลองหิน กล่าวคือเป็นคนรับซื้อไม้รวมทั้งหาไม้พะยุงเพื่อส่งขาย ส่วนจำเลยที่ ๘ ถึงที่ ๑๑ เป็นชาวบ้านหนองบอน หมู่ที่ ๘ ตำบลลานางรอง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งยอมรับเป็นเจ้าของไม้พะยุงจำนวน ๑๕๒ ท่อน ที่พบที่บ้านหนองบอน เมื่อเห็นว่าจำเลยทั้งสิบเอ็ดมีความเกี่ยวข้องกับกรกระทำผิดเกี่ยวกับไม้พะยุงดังกล่าวจึงได้แจ้งข้อกล่าวหาว่าร่วมกันมีไม้หวงห้ามแปรรูป (ไม้พะยุง) ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้าม (ไม้พะยุง) อันยังมีได้แปรรูปโดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขาย จำเลยทั้งสิบเอ็ดให้การรับสารภาพตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๓ ชั้นสอบสวนพนักงานได้แจ้งข้อหาเดิมจำเลยที่ ๒ ให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยนอกนั้นให้การปฏิเสธ ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๒๕ ถึง จ.๓๕ จากนั้นพนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานโดยได้จัดทำบัญชีของกลางคดีอาญาตามเอกสารหมาย จ.๒ มีการจัดทำบัญชีรายการไม้ของกลางที่ตรวจยึดได้ที่บ้านหนองบอนตามเอกสารหมาย จ.๔ จัดทำบัญชีรายการไม้ของกลางที่ตรวจยึดได้ที่บ้านคลองหินตามเอกสารหมาย จ.๕ เห็นว่า การที่พยานโจทก์ปากร้อยตำรวจโทหิรัญเบิกความอ้างว่า ก่อนที่จะมีการจับกุมผู้ร่วม

-๒๐-

กระทำความผิดในคดีนี้ประมาณ ๑ สัปดาห์ ได้รับทราบข่าวว่ามีขบวนการค้าไม้พะยูนของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ เป็นนายหน้าหานายทุนเพื่อจะให้นายทุนนั้นมาซื้อไม้พะยูน เมื่อทราบข่าวสารดังกล่าว จึงได้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบเรื่องดังกล่าวซึ่งเป็นการเบิกความกล่าวอ้างลอยๆ โดยไม่มีเอกสารที่ แสดงว่าได้จัดทำบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเสนอให้ผู้บังคับบัญชาทราบเรื่องดังกล่าวจริงหรือไม่ เพื่อเป็นการแสดงว่าจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการจำหน่ายไม้พะยูนก่อนที่จะ มีการจับกุมในคดีนี้จริงตามที่กล่าวอ้าง ซึ่งจะได้สอดคล้องกับบันทึกการจับกุมตามเอกสารหมาย จ.๓ และบันทึกคำให้การของร้อยตำรวจโทหิรัญที่ศาลเรียกเข้าสู่สำนวนซึ่งจัดทำเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับสำเนารายงานประจำวันธุรการเอกสารหมาย จ.๖ ซึ่งจัดทำเมื่อ วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ ก่อนการจัดทำบันทึกการจับกุมตามเอกสารหมาย จ.๓ กลับระบุกลุ่ม ขบวนการค้าไม้พะยูนในเขตพื้นที่อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นกลุ่มของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ จะทำการซื้อขายไม้พะยูนเป็นจำนวนมาก ซึ่งการระบุรายชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้าไม้พะยูนตาม รายงานประจำวันธุรการ เอกสารหมาย จ.๖ ซึ่งจัดทำเมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๘ นั้น ไม่น่าจะมีการ ระบุชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้าไม้พะยูนนอกเหนือไปจากบุคคลที่ระบุไว้ว่าเกี่ยวข้องกับการค้าไม้ พะยูนที่ปรากฏตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๓ และตามบันทึกคำให้การของร้อยตำรวจโท หิรัญที่จัดทำเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ เพราะการระบุชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้าไม้พะยูน ตามสำเนารายงานประจำวันธุรการเอกสารหมาย จ.๖ เป็นจุดเริ่มต้นของการสืบสวนติดตามผู้กระทำ

-๒๑-

ความผิดเกี่ยวกับการค้าไม้พะยูงในครั้งนี การระบุชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้าไม้พะยูง ๖ คน ดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการดำเนินการย้อนหลังกล่าวคือเป็นการจัดทำขึ้นภายหลังการจัดทำบันทึกการจับกุมตามเอกสารหมาย จ.๓ แต่กลับไปลงวันที่ก่อนการจัดทำบันทึกการจับกุมดังกล่าวจึงไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ทำให้สงสัยว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ เกี่ยวข้องกับการค้าไม้พะยูงก่อนที่จะมีการจับกุมในคดีนี้จริงหรือไม่ รวมทั้งตามรายงานประจำวันอัยการเอกสารหมาย จ.๖ ที่ระบุว่า ได้ทำการถ่ายเอกสารสำเนาธนบัตรชนิดราคา ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๔๐ ฉบับ เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท โดยไม่ได้ระบุหมายเลขธนบัตรดังกล่าวไว้ในเอกสารดังกล่าวด้วย ดังนั้นจึงยังไม่อาจเชื่อได้ว่าสำเนาธนบัตรตามเอกสารหมาย จ.๑๐ ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๕๐ ฉบับ เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท กับสำเนาธนบัตรที่ได้ถ่ายเอกสารไว้ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท จำนวน ๔๐ ฉบับ เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินจำนวนเดียวกันจริงหรือไม่ และเป็นธนบัตรฉบับเดียวกันกับที่พยานโจทก์อ้างว่าพบในกระเป๋าเสื้อกันหนาวแขนยาวสีดำข้างซ้ายของจำเลยที่ ๔ ที่จำเลยที่ ๔ ชี้ตามรูปภาพประกอบสถานที่เกิดเหตุ ภาพถ่ายหมาย จ.๘ แผ่นแรก ภาพที่ ๒ ซึ่งพยานโจทก์กล่าวอ้างว่าเป็นเงินค่าอำนวยความสะดวกในการขนย้ายไม้พะยูงที่จำเลยที่ ๔ รับไว้จากสายลับจริงหรือไม่ และการที่พยานโจทก์ปากร้อยตำรวจโท หิรัญและดาบตำรวจสุวิทย์แอบซุ่มดักฟังการพูดคุยกันระหว่างจำเลยด้วยกันพูดคุยกันเองและพูดคุยกับสายลับที่พิมานรีสอร์ท บ้านเรือนไทยหมายเลข ๔ หรือการรับฟังการพูดคุยทางโทรศัพท์กันของจำเลยต่างๆ หรือการพูดคุยทางโทรศัพท์ของจำเลยต่างๆ กับสายลับดังกล่าวข้างต้นก็คงสรุป

-๒๒-

ข้อเท็จจริงได้แต่เพียงว่ามีการพูดคุยกันในเรื่องต่างๆ เหล่านี้ แต่จำเลยแต่ละคนจะได้ปฏิบัติตามที่
พูดคุยกัน เช่น การตกลงซื้อขายไม้พะยูนกัน หรือการตกลงเรื่องเงินค่าอำนวยความสะดวกในการขน
ย้ายไม้พะยูน ตามที่มีการพูดคุยกันดังกล่าวหรือไม่ก็เป็นเรื่องที่โจทก์จะต้องนำสืบพยานให้ศาลเชื่อว่ามี
การปฏิบัติตามที่มีการพูดคุยกันจริง เมื่อโจทก์ไม่ได้นำสืบให้ศาลเชื่อได้ว่าฝ่ายจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ มีการ
ปฏิบัติตามที่มีการพูดคุยกันจริงหรือไม่ แม้พยานโจทก์จะเบิกความในลักษณะว่าจำเลยที่ ๔ รับเงิน
ค่าอำนวยความสะดวกในการขนย้ายไม้พะยูนไปแล้วแต่ก็ยังมีข้อสงสัยว่าเงินดังกล่าวเป็นเงินค่า
อำนวยความสะดวกที่จำเลยที่ ๔ รับไว้จริงหรือไม่ดังวินิจฉัยข้างต้น ประกอบกับชุดจับกุมได้จับกุม
จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ได้ที่พิมานรีสอร์ทซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์
ห่างจากบริเวณที่พบกองไม้พะยูนกองแรกจำนวน ๑๕๒ ท่อน ที่บ้านหนองบอน หมู่ที่ ๘ ตำบล
โนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นระยะทางห่างกันมาก และอยู่ห่างจากกองไม้พะยูน
กองที่สอง จำนวน ๒๕ ท่อน ที่บ้านคลองหิน หมู่ที่ ๔ ตำบลลำนางรอง อำเภอโนนดินแดง จังหวัด
บุรีรัมย์ ก็ห่างกันมากเช่นกัน ส่วนจำเลยที่ ๖ ที่ถูกจับกุมตัวได้ที่บ้านของจำเลยที่ ๒ ที่บ้านเลขที่ ๑๘๖
หมู่ที่ ๔ ตำบลลำนางรอง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ ก็อยู่ห่างจากบริเวณที่มีการจับกุมไม้
พะยูนทั้งสองกองดังกล่าวเป็นระยะทางห่างกันมากเช่นกันและโจทก์ก็ไม่ได้นำสืบพยานหลักฐานให้เห็น
ได้อย่างชัดเจนว่ากองไม้พะยูนทั้งสองกองดังกล่าวอยู่ในความยึดถือหรือปกครองดูแลของจำเลยที่ ๑
ถึงที่ ๕ ที่ถูกจับกุมได้ที่พิมานรีสอร์ท และจำเลยที่ ๖ ที่ถูกจับกุมได้ที่บ้านของจำเลยที่ ๒ โดยจำเลย

-๒๓-

ที่ ๑ ถึงที่ ๖ ขณะที่ถูกจับกุมอยู่ห่างไกลโดยระยะทางจากกองไม้พะยูนทั้งสองกองดังกล่าว ย่อมไม่อาจที่จะยึดถือ หรือปกครอง ดูแล อันจะถือว่าร่วมกันครอบครองไม้พะยูนทั้งสองกองดังกล่าวได้ เมื่อจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ให้การปฏิเสธ โดยจำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธในลักษณะว่า เดินทางมาที่พิมานรีสอร์ต เพราะมีนายทุนโทรศัพท์ชักชวนให้มาพูดคุยกันที่รีสอร์ตดังกล่าวและถูกควบคุมตัวรวมทั้งถูกเจ้าหน้าที่บังคับให้ติดต่อกับบุคคลอื่นๆ โดยไม่ได้เกี่ยวข้องกับไม้พะยูนในคดีนี้ จำเลยที่ ๒ ให้การในลักษณะว่า เดินทางมาที่พิมานรีสอร์ตจนถูกควบคุมตัวเพราะจำเลยที่ ๑ โทรศัพท์ให้มาพบ โดยไม่เกี่ยวข้องกับไม้พะยูนที่ถูกยึดในคดีนี้ จำเลยที่ ๓ ให้การในลักษณะว่า รับจ้างด้วยเงิน ๒,๐๐๐ บาท พากำเลยที่ ๑ มาที่พิมานรีสอร์ตจนถูกควบคุมตัวไว้ในคดีนี้ โดยไม่เกี่ยวข้องกับไม้พะยูนที่ถูกยึดไว้ในคดีนี้ จำเลยที่ ๔ ให้การในลักษณะว่า เดินทางมาที่พิมานรีสอร์ตเพราะได้รับโทรศัพท์จากบุคคลที่ไม่รู้จักให้มาพูดคุยกันที่รีสอร์ตดังกล่าว จนถูกควบคุมตัวไม่เกี่ยวข้องกับไม้พะยูนที่ถูกยึดไว้ในคดีนี้ จำเลยที่ ๕ ให้การในลักษณะว่า เดินทางมาที่พิมานรีสอร์ตเพราะขับรถจักรยานยนต์มาส่งจำเลยที่ ๔ จนถูกควบคุมตัว ไม่เกี่ยวข้องกับไม้พะยูนที่ถูกยึดในคดีนี้ ส่วนจำเลยที่ ๖ ให้การในลักษณะว่า ถูกควบคุมตัวไว้ที่บ้านของจำเลยที่ ๒ เพราะจำเลยที่ ๒ โทรศัพท์ให้มาพบที่บ้านของจำเลยที่ ๒ ดังกล่าว จนถูกควบคุมตัวไว้ ไม่เกี่ยวข้องกับไม้พะยูนที่ถูกยึดไว้ในคดีนี้ แม้จำเลยที่ ๒ จะให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนซึ่งเป็นพยานบอกเล่าจึงมีน้ำหนักน้อย เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาประกอบจึงไม่อาจรับฟังเป็นความจริงได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาจึงยังมีความสงสัยตาม

-๒๔-

สมควรว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ กระทำความผิดจริงตามฟ้องหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๖ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง ส่วนของกลางทั้งหมดนั้นมีความพิพาทษาให้รับแล้วในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๐๙๗/๒๕๕๙ ของศาลนี้

พิพาทษายกฟ้อง./

นายสำฤทธิ ราชสมณะ

นายกฤษดา ศรีกัลยา